

OPINIÓ

2018, la Diada a la Diagonal, la diada coral·lina, del color corall de les samarretes de l'ANC. Més d'1 milió de persones, majoritàriament grups i famílies, de totes les edats, amb una clara vocació pacífica, festiva, organitzada i resistent.

No ens n'hem sortit, és veritat, no tenim la República somniada, però seguim aquí, seguim creixent, seguim dempeus.

D'altra banda, és difícil ser optimista sota la repressió. D'una banda, el president Sánchez (el mateix que va pactar amb **Mariano Rajoy**, sense cap escrúpol, fins i tot amb un cert entusiasme, l'aplicació de l'article 155) parla del valor de la convivència, de l'altra ens envia un reforç de 600 policies antiavalots "pel que pugui passar". Per una part, tenim polítics i polítiques a l'exili; per altra part, en tenim a les presons, i la perspectiva de futur és un judici que, en mans dels tribunals que han actuat fins ara, és molt possible que acabi com el rosari de l'aurora.

Feia llàstima, a la Setmana del Llibre en Català, veure la **Meritxell Borràs** signant exemplars del seu dietari de presó (34 dies de tardor i un de primavera), tan digna, tan amable, i pensar

La Diada del corall

Escrit per Maria Rosa Nogué, escriptora(*). La Independent
dijous, 13 de setembre de 2018 12:41

---

que pugui haver de tornar-hi, com els ha passat als consellers i conselleres que ara hi són, sense parlar, és clar, dels que sense ser càrrecs polítics hi van anar a petar a les primeres de canvi: els **Jordis**.

La Diada del corall

Escrit per Maria Rosa Nogué, escriptora(*). La Independent
dijous, 13 de setembre de 2018 12:41

Quin desastre. I ahir mateix, pels altaveus de la manifestació (al tram 34, el nostre, quedava molt lluny de l'escenari) feia esfereir sentir la mare de l'**Adri Carrasco**, jove membre d'un CDR que no ha tingut cap altre remei que exiliar-se a Brussel·les, espantat per la possibilitat d'anar a parar a la garjola sense dret d'aduir abans la presumpció d'innocència, sabent-se innocent de qualsevol delicte que no sigui creure i defensar la independència.

I això és l'estat de dret? Del dret d'alguns, caldria dir. Perquè dels altres drets, l'Estat espanyol no ens reconeix cap: tret, és clar de deixar-nos sortir un cop l'any a omplir la Diagonal, o la via que toqui, com si fóssim un fenomen de la natura que s'observa amb curiositat i una certa angúnia tot esperant que passi, que marxi, que es dissolgui, que s'evapori. Que desaparegui.

I aquest és el gran error. No som perfectes, de cap manera. Som un poble molt respectuós, molt acostumat a parlar i a discutir sobre tot abans de dur-ho a terme, molt autocrític, molt amant de la individualitat de cadascú, de nedar i guardar la roba, de la pau i de la llibertat. No ens agrada trencar plats ni ponts, ni imposar-nos a cop de sabre, de força o de porra. No en sabem. Potser en podríem aprendre, però no ens tempta gens. No ens agrada, preferim recular, temptejar altres vies, tornar a parlar, tornar a proposar un referèndum...Però, així com aquesta forma de ser ens ha portat al lloc on som, també ens ha permès de seguir existint, amb els nostres anhels intactes.

"Ja se'n cansaran", diuen. "Ja els baixarà el soufflé. Si no hi hagués TV3...Si poguéssim treure el català de les escoles...Si poguéssim fer que una part de les famílies catalanes covessin l'odi i el ressentiment envers tot el que faci olor de massa català, de massa poc espanyol..." Si tot això passés, pensen, il·lusos, desapareixeria Catalunya tal com és i per fi seria una comunitat autònoma més, una prolongació del gran Madrid, que és el que compta.

La Diada del corall

Escrit per Maria Rosa Nogué, escriptora(*). La Independent
dijous, 13 de setembre de 2018 12:41

---

per un altre article de Maria Rosa Nogué, escriptora(*). La Independent dijous, 13 de setembre de 2018 12:41